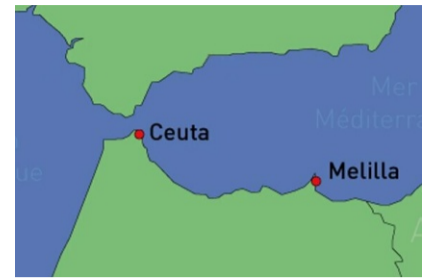

KINTA KOLUMNA

QUAN AL MARROC LI PICA MADRID S'IRRITA

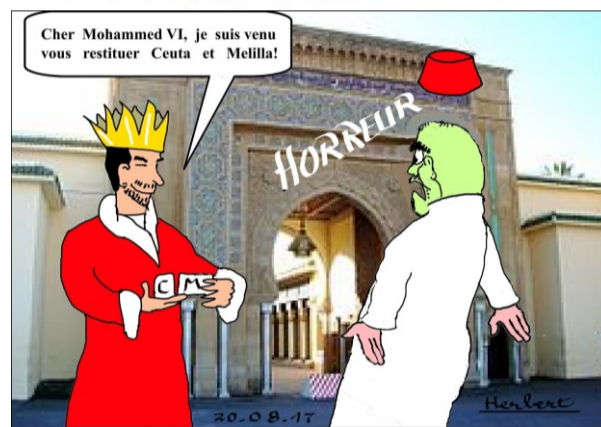
Entre la sobirania i la dicotomia o civilització cristiana o barbàrie morisca

Tensió entre Espanya i el Marroc, degut a les declaracions del primer ministre marroquí sobre els enclavaments de Ceuta i Melilla, territori espanyol al nord del Marroc des dels segles XVI i XVII.

El tema de Ceuta i Melilla és un orgue de gats entre Espanya i el Marroc, aquests enclavaments situats al nord d'Àfrica, conquerits per les armes i transformats en lloc d'enfrontament entre el nacionalisme espanyol i el marroquí.

Dues ciutats frontereres que s'enfronten a la immigració il·legal. Dues societats plurals on conviuen jueus, musulmans, cristians i hindús que condensen tots els reptes de les societats multiculturals contemporànies. No obstant l'Estat espanyol continua sense saber què fer i l'Estat marroquí ho aprofita.

- Benvolgut Mohammed VI, he vingut per tornar-vos Ceuta i Melilla!
- HORROR!

L'Estat espanyol ha forjat un discurs, dirigit a xafar les poblacions amazigho-parlants de Melilla i les poblacions d'arabo-parlants de Ceuta: Si no s'adapten al "motlle" nacionalista espanyol omnipresent cauran hòsties. Sobre el terreny els habitants viuen sota la dominació política, social i lingüística de la comunitat catòlica majoritària i políticament de la hegemònica dreta conservadora del Partit Popular.

Després del desastre colonial de 1898, Espanya va intentar recuperar el seu prestigi imperial a l'Àfrica. La supervivència de Ceuta i Melilla ha estat, des d'aleshores, íntimament lligada a la internacionalització de la qüestió marroquina i a l'evolució del moviment africanista espanyol.

El 1995, Ceuta i Melilla van ser reconegudes com a "ciutats autònomes". Un tímid reconeixement constitucional, però que perpetua les seves diferències respecte a altres ciutats peninsulars, així com la seva situació sempre fora del marc institucional general.

De fet, el retard en el reconeixement de l'autonomia ha posat de manifest la manca d'un projecte polític definit pel que fa a aquestes ciutats i el seu paper dins d'Espanya. Una indiferència que també amaga la necessitat de perpetuar un cert statu quo per no provocar noves tensions amb el Marroc.

En el context de l'aprovació de la "Ley de Extranjería" (1985), la situació dels nascuts en aquestes ciutats va crear una controvèrsia social i política sense precedents. Considerats com a "estrangers", el col·lectiu musulmà de Ceuta i Melilla va iniciar una lluita per sortir de la invisibilitat política i social i obtenir el ple reconeixement com a "ciutadans espanyols", perquè aquests habitants d'origen marroquí no tenien documents legalment vàlids.

Aquests fets reflecteixen el pes d'un nacionalisme espanyol combatiu que continua imbuït del llegat franquista. És la iconografia memorial dels vencedors, i que es basa en una forma de negacionisme històric pel que fa a l'aportació del veí marroquí en les societats d'aquestes ciutats.

A Ceuta i Melilla hi ha una mena de convivència social en "trompe-l'oeil": viuen junts però al costat de l'altre. Si l'afecció a Espanya sembla un tret identitari compartit, en l'imaginari col·lectiu s'han convertit en espanyols de segona classe.

El nacionalisme lingüístic espanyol ha fet del castellà la representació de pertànyer al grup majoritari. El bilingüisme dels nadius es percep com a disruptiu, en la mesura que manifesta la inferioritat lingüística dels parlants de dariya i amazic davant l'àrab, la llengua del sagrat, i també davant el castellà, la llengua d'èxit dels que pertanyent al grup social majoritari i a la "nació" espanyola.

Margarita Robles pot dir sense obstacles: Esto es Espanya, encara que ningú s'ho cregui. Pel Marroc és més simple: un full de ruta per reclamar aquests territoris i a canvi obtenir concessions continuades.

